

Wat word ik al ontzettend oud! Zestien! Nou ja, niets aan te doen. Het staat in de grote Bijbel, in papa's eigen handschrift: *Katherine, geboren op 15 januari 1815*. Ik was van plan vanmorgen vroeg op te staan, maar het zag er buiten troosteloos en koud uit en in bed was het heerlijk warm. Ik kroop dus nog verder onder de dekens en bedacht allerlei goede voornemens.

Ik besloot, in de eerste plaats, om met dit dagboek te beginnen. Eerlijk gezegd ben ik daar al zes keer mee begonnen, maar had ik er telkens al snel genoeg van. Niet van het schrijven, maar ik walgde van wat ik over mezelf te zeggen had. Maar deze keer ben ik vast van plan om ondanks alles door te zetten. Het zal goed voor me zijn om het na te lezen en te zien wat voor schepsel ik ben. Daarna besloot ik om vaker mijn moeder een plezier te doen. En ik nam me voor om opnieuw een poging te doen mijn opvliegende karakter in te tomen. Ik bedacht ook dat ik me deze winter zou oefenen in zelfverloochening, zoals de mensen over wie je leest in boeken. Ik stelde me voor hoe verrast en blij iedereen zou zijn om mij zo te zien veranderen.

Met al deze prettige gedachten vloog de tijd voorbij en ik schrok op toen de bel luidde die aankondigde dat het tijd was voor het gebed. Ik sprong uit bed en kleedde me zo snel moge-

lijk aan, maar alles werkte samen om mij te plagen. Ik kon geen schone blouse vinden en geen zakdoek. Zo gaat het nu altijd. Mama stopt mijn spullen altijd weg op de meest rare plekken! Toen ik uiteindelijk beneden kwam, zaten ze allemaal al aan het ontbijt. 'Ik hoopte dat je je verjaardag zou vieren door op tijd beneden te komen, lieverd', zei mama. Ik heb er een hekel aan om standjes te krijgen, dus ik werd kwaad.

'Als mensen mijn spullen verstoppen zodat ik ze niet kan vinden, is het logisch dat ik te laat kom', zei ik. En ik denk dat ik het heel chagrijnig zei, want mama zuchtte. Ik wilde maar dat ze niet zou zuchten. Ik word nog liever uitgescholden.

Toen we klaar waren met het ontbijt moest ik opschieten om naar school te gaan. Net toen ik naar buiten ging, zei mama: 'Heb je je overschoenen, lieverd?'

'O, mama, ik moet nu echt weg! Anders kom ik te laat', zei ik. 'Ik heb geen overschoenen nodig.'

'Het heeft de hele nacht gesneeuwd en ik denk dat je ze wel nodig hebt', zei mama.

'Ik weet niet waar ze zijn. Ik heb een hekel aan overschoenen. Laat me toch gaan, mama', riep ik. 'Ik wilde maar dat ik altijd mijn eigen zin kon doen.'

'Dan doe je het nu maar zoals je het zelf wilt, mijn kind', zei mama, en ze ging weg. Ik zou wel eens willen weten waar het nu goed voor was dat ze mij op zo een toon 'mijn kind' noemde.

Ik haastte me weg. Precies toen ik bij de deur van de klas kwam, flitste de gedachte door mijn hoofd dat ik die morgen niet had gebeden. Een mooie manier om je verjaardag te beginnen! Maar ja, ik had geen tijd. En misschien bevallen mijn goede voornemens God wel bijna net zo goed als een van mijn onsamenhangende, saaie gebeden. Want ik moet toegeven dat ik niet goed kan bidden. Ik kan niets bedenken om te zeggen.

Ik vraag me vaak af wat mama allemaal te zeggen heeft als ze zich een uur lang afzondert om te bidden.

Op school was het erg leuk. Mijn leraren prezen me en Amelia vindt me volgens mij erg aardig! Ze gaf me een verjaardagscadeautje; een tasje dat ze zelf voor me gebreid had en een haarnetje. Haarnetjes zijn nu in de mode. Het zal me veel tijd schelen dat ik er nu zelf een heb. In plaats dat ik mijn haar uitgebreid moet kammen om het zo glanzend te krijgen als mama het graag ziet, kan ik er gewoon wat aan draaien en trekken en het zit de hele dag perfect. Amelia gaf me ook een lief briefje. Het is zo fijn als mensen van je houden!

Toen ik thuiskwam riep mama me in haar kamer. Ze zag eruit alsof ze gehuild had. Ze zei dat ik haar veel verdriet deed door mijn eigenwijsheid en slechte humeur en verwaandheid. ‘Verwaandheid!’ riep ik. ‘O mama, als u eens wist hoe afschuwelijk ik mezelf vind!’ Mama glimlachte een beetje. Daarna ging ze verder met haar lijst totdat ze me had afgeschilderd als het slechtste schepsel in de wereld. Ik barstte in tranen uit en rende weg naar mijn kamer, maar ze liet me terugkomen en verder luisteren. Ze zei dat mijn karakter grotendeels gevormd zou zijn tegen de tijd dat ik twintig zou worden, en liet het aan mij over om te beslissen of ik als volwassen vrouw dezelfde wilde zijn als het meisje dat ik nu ben. Ik was koppig en wilde geen antwoord geven. Ik was geschokt bij de gedachte dat ik nog maar vier jaar had om te verbeteren, maar er kon tenslotte veel gedaan worden in die tijd. Natuurlijk wil ik niet altijd precies blijven zoals ik nu ben.

Mama zei dat ik best een prettig karakter heb, maar wel moet vechten tegen een aantal gebreken daarin. ‘Je bent eerlijk en oprecht’, zei ze, ‘en in sommige dingen gewetensvol. Ik hoop dat je echt een kind van God bent en dat je probeert Hem te behagen. En het is mijn dagelijks gebed dat je een lieve, lief-

hebbende, nuttige vrouw mag worden.’ Ik zei niets. Ik wilde wel iets zeggen, maar mijn tong wilde zich niet bewegen. Ik was kwaad op mama en kwaad op mezelf. Uiteindelijk kwam alles er in één keer uit, onder zo een stortvloed van tranen dat ik dacht dat mama’s hart zou smelten en dat ze haar woorden zou terugnemen. ‘Amelia’s moeder zegt nooit zulke dingen tegen haar!’ zei ik. ‘Zij prijst haar en zegt dat zij zo een steun voor haar is. Maar juist als ik zo mijn best doe om goed te zijn, en goede voornemens maak en zo, bestraft en ontmoedigt u me!’

Mama’s stem was heel zacht en vriendelijk toen ze vroeg: ‘Noem je dit ‘bestrafen’, mijn kind?’

‘En ik vind het niet leuk om verwaand genoemd te worden’, ging ik verder. ‘Ik weet maar al te goed dat ik vreselijk ben en ik ben zo ongelukkig als ik maar zijn kan.’

‘Het spijt me erg voor je, lief kind’, antwoordde mama. ‘Maar je moet me verdragen. Andere mensen zullen je tekortkomingen ook zien, maar alleen je moeder zal de moed hebben om er met je over te praten. Ga nu maar naar je kamer, en fris je op zodat de anderen niet zullen weten dat je op je verjaardag gehuild hebt.’ Ze gaf me een zoen, maar ik kuste haar niet. Ik geloof echt dat satan zelf me tegenhield.

Ik rende door de gang naar mijn kamer, smet de deur dicht en sloot mezelf op. Ik was van plan mij op bed te laten vallen en te huilen tot ik niet meer kon. Dan zou ik er bleek en moe uitzien en dan zouden ze allemaal medelijden met me hebben. Ik houd ervan als mensen medelijden met me hebben! Maar op de tafel, bij het raam, zag ik een prachtige nieuwe schrijftafel in plaats van dat onhandige oude ding dat ik zo veel jaar lang had beklad en bedorven. Een briefje vol liefde zei dat het een cadeau van mama was. Ze smeekte me om iedere dag van mijn leven een paar verzen te lezen uit de smaakvol ingebonden Bijbel die

op de schrijftafel lag, en daarover na te denken. ‘Het is veel beter om enkele verzen aandachtig te lezen en te overdenken’, schreef ze, ‘dan slechts voor de vorm een paar hoofdstukken te lezen.’ Ik bekeek mijn schrijftafel, die precies bevatte wat ik nodig had: veel papier, postzegels, lak en pennen. Daarna sloeg ik de Bijbel ergens open en mijn oog viel op deze woorden: ‘Waakt dan; want gij weet niet, in welke ure uw Heere komen zal’ (Matth. 24:42). Daar werd ik niet zo blij van. Ik voelde tegenzin om altijd waakzaam te zijn, altijd eraan te denken dat ik ieder moment zou kunnen sterven. Ik weet zeker dat ik niet klaar ben om te sterven. En daarnaast, ik wil gewoon een leuk leven hebben zonder zorgen. Ik hoop dat ik heel lang zal leven. Misschien zal ik na veertig of vijftig jaar genoeg hebben van deze wereld en hem willen verlaten. Ik hoop dat ik tegen die tijd veel beter zal zijn dan nu, en dat ik dan geschikt zal zijn om naar de hemel te gaan.

Ik schreef een briefje voor mama aan mijn nieuwe schrijftafel en bedankte haar ervoor. Ik zei haar dat ze de beste moeder van de wereld was en dat ik de slechtste dochter was. Toen het briefje klaar was, was ik er niet tevreden over. Daarom schreef ik een nieuwe. Daarna voelde ik me beter en ging ik naar beneden voor het avondeten. We hadden een heel lekkere maaltijd! We aten alles waar ik het meest van houd. Mama was niet één van mijn lievelingsgerechten vergeten. Amelia was er ook. Mama had haar uitgenodigd om mij te verrassen. Het is nu tijd om te gaan slapen, ik moet bidden en naar bed gaan. Ik ben tot op het bot verkleumd geraakt door hier in de kou te zitten schrijven. Ik denk dat ik maar in bed ga bidden, alleen voor deze ene keer. Ik voel me niet slaperig, maar ik weet zeker dat ik geen moment langer hier moet zitten.

30 januari

Ik zit weer aan mijn schrijftafel. Er brandt een vuur in mijn kamer en mama zit ernaast te lezen. Ik kan niet zien welk boek het is, maar het is ongetwijfeld Thomas à Kempis. Ik kan niet begrijpen dat ze die jaar na jaar leest. Ik houd ervan om steeds iets anders te lezen. Maar ik moet teruggaan naar waar ik gestopt was.

Toen ik die avond stopte met schrijven kroop ik zo snel mogelijk in bed, want ik voelde me koud en moe. Ik herinner me nog dat ik zei, 'O, God, ik schaam me om te bidden', en dat ik toen dacht aan alles wat er die dag gebeurd was, en toen wist ik niets meer totdat de wekbel luidde en ik erachter kwam dat het ochtend was. Ik weet zeker dat ik niet van plan was om in slaap te vallen. Ik denk nu dat het verkeerd van me was om zo een lafaard te zijn dat ik probeerde in bed te bidden omdat het zo koud was. Toen ik aan het schrijven was, dacht ik er niet één keer aan hoe ik me voelde. Nou, ik sprong uit bed zodra ik de bel hoorde, maar ik voelde een vreselijke pijn in mijn zij en ik moest hoesten. Mama zei dat ik de hele nacht had gehoest. Toen herinnerde ik me dat ik precies dezelfde hoest en precies dezelfde pijn had gehad toen ik de vorige keer zonder overschoenen in de sneeuw had gelopen. Ik kroop terug in bed en voelde me enorm slecht. Mama liet vragen waarom ik niet naar beneden kwam en ik moest toegeven dat ik ziek was. Ze kwam meteen naar boven en keek zo bezorgd! En sindsdien ben ik noodgedwongen op mijn kamer gebleven. Vandaag zit ik voor het eerst weer even op. Die arme mama heeft weinig plezier van me gehad; ik weet dat ik chagrijnig en onredelijk geweest ben, en het was ook nog eens mijn eigen schuld dat ik ziek was. De volgende keer zal ik doen wat zij zegt.

31 januari

Wat is het gemakkelijk om goede voornemens te maken, en hoe gemakkelijk is het om ze niet na te komen! Juist toen ik zover was gekomen zei mama voor de derde keer dat ik mezelf niet zo moest inspannen. Precies op dat moment viel ik flauw. Ik realiseerde me niet hoe lang ik al zat te schrijven en ook niet dat ik nog zo zwak was. Ik vraag me af of ik ooit echt zal leren dat zij meer weet dan ik!

17 februari

Het is al meer dan een maand geleden dat ik ziek werd en ik zit nog steeds opgesloten in huis. Van de dokter mag ik wel naar beneden, maar over naar school gaan wil hij niets horen. Hè bah, ik zal flink gaan achterlopen bij de andere meiden.

Vandaag is het zondag en iedereen is naar de kerk. Ik vond dat ik die tijd goed hoorde te besteden dus ik las wat in *Memoires van Henry Martyn*. Ik vrees dat ik totaal niet op hem lijkt. Toen knielde ik neer en probeerde ik te bidden. Maar mijn hoofd was nog vol met allerlei dingen, dus ik dacht dat het beter was om te wachten totdat ik in een betere gemoedsgesteldheid zou zijn. 's Avonds bekechte ik met James over de naam van een bepaalde appel. Hij deed erg vervelend en zei dat hij dankbaar was dat hij niet zo een slecht humeur had als ik. Ik moest huilen en mama bestrafte hem voor zijn geplaag, ze zei dat mijn ziekte me zenuwachtig en prikkelbaar had gemaakt. James antwoordde dat mijn ziek-zijn me dan hetzelfde had achtergelaten als aangetroffen. Ik huilde een hele tijd, op de bank, en viel toen in slaap. Ik denk niet dat deze zondag me

iets beter heeft gemaakt; ik voel me enkel maar ongelukkig. Ik bid God echt om me een beter meisje te maken, waarom doet Hij dat niet?

20 februari

Het is een zachte dag geweest voor de tijd van het jaar en de dokter zei dat ik naar buiten mocht. Ik genoot erg van de buitenlucht. Ik voel me weer prima en verlang ernaar om weer naar school te gaan. God is erg goed voor me geweest door me weer gezond te maken en ik wilde maar dat ik Hem meer zou liefhebben. Maar o, ik weet niet eens zeker óf ik Hem liefheb! Ik haat het dit over mezelf te moeten zeggen en het hier op te schrijven, maar ik doe het toch. Ik bid niet graag. Ik wil er altijd snel mee klaar zijn, of ik ga het uit de weg, zodat ik vrije tijd heb om leuke dingen te doen. Ik bedoel, normaal gesproken gaat het zo. Vanmorgen heb ik veel gehuild toen ik op mijn knieën lag, het speet me dat ik zo opvliegend ben en dat ik zulke slechte gewoonten heb. Als ik me altijd zo zou voelen zou bidden waarschijnlijk niet zo'n opgave zijn. Ik zou wel eens willen weten of er ooit iemand die zo slecht was als ik uiteindelijk in de hemel kwam. Ik heb veel biografieën gelezen en die gingen allemaal over mensen die te goed waren voor dit leven en daarom stierven of over mensen die zendingswerk gingen doen. Ik lijk helemaal niet op hen.

26 maart

Ik heb het zo druk gehad dat ik niet veel tegen jou heb gezegd, arm oud dagboek. Op de een of andere manier heb ik me de

laatste tijd best heel goed gedragen. Alles is precies gegaan zoals ik het had bedacht. Mama heeft me geen enkele keer berispt en papa heeft mijn tekeningen geprezen, hij scheen trots op mij te zijn. Hij zegt dat hij me niet zal vertellen wat mijn leraren over me zeggen omdat dat me zelfingenomen zou maken. En een of twee keer, toen hij me huppelend en zingend tegenkwam in huis, kuste hij me en noemde hij me zijn lieve kleine fladderderaar. Als hij dat zegt weet ik dat hij erg veel van mij houdt. We zijn allemaal erg gelukkig samen zolang er niets verkeerd gaat. In de lange avonden zitten we allemaal rond de tafel met onze boeken en ons werk, en een van ons leest dan hardop voor. Mama kiest de boeken uit. Zij kan prachtig voorlezen. Natuurlijk beginnen we niet met lezen voordat al het huiswerk gedaan is. Mijn huiswerk kost nauwelijks tijd. Ik hoef het maar één keer over te kijken om het te kennen. Daardoor heb ik veel tijd om te lezen en ik verslind alle poëzie die ik te pakken kan krijgen. Ik zou nog liever het saaiste boek van Pollok lezen dan helemaal niets.

2 april

Drie van mama's vriendinnen wonen bij ons in de buurt, allemaal met veel kleine kinderen. Het is echt belachelijk hoe vaak die koters ziek zijn. Ze vragen mama om te komen zodra er ook nog maar een pukkeltje op een van hun gezichten verschijnt. Als ik kinderen heb zal ik ervoor zorgen dat het anders gaat. Ik zal goed opletten wat ze eten en zal voorkomen dat ze kouvatten, zodat ze vanzelf gezond blijven. Mevrouw Jones heeft net weer gevraagd of mama naar haar Tommy wilde komen kijken. Het was zo ergerlijk! Ik had haar juist zover gekregen dat ik een zwart zijden schort mocht hebben. Die zijn nu, versierd

met borduurzijde, erg in de mode. Ik had voor de mijne een mooie wijnstok getekend, zo voor de vuist weg, en mama zou het patroon voor me gaan regelen toen dit bericht kwam en zij daarheen moest. Ik geloof niet dat het kind ook maar iets mankeert, dat mollige ding.

3 april

Arme mevrouw Jones! Haar lieve kleine Tommy is dood! Ik bleef vandaag thuis van school en had de andere kinderen bij mij, om ze bij hun moeder uit de buurt te houden. Ze moet zich vreselijk voelen. Mama huilde toen ze me vertelde hoe het lieve kleine joch in zijn laatste ogenblikken leed. Het herinnerde haar aan mijn broertjes die op dezelfde manier stierven, kort voordat ik geboren werd. Lieve mam! Ik vraag me af hoe ik ooit kan vergeten hoeveel zorgen ze heeft gehad, en begrijp niet dat ik niet altijd aardig en lief ben. Zij is nu weer tot Hem gegaan, tot Wie ze altijd gaat als ze verdrietig is: recht tot God. Natuurlijk zei ze dat niet, maar ik ken mama.

25 april

Ik ben deze week geen enkele keer op tijd beneden geweest. Ik heb mama zover gekregen dat ik een paar van Scotts romans mag lezen. 's Avonds was ik daardoor nog laat wakker en 's morgens ben ik slaperig. Ik wilde dat ik net zo goed met mama overweg kon als James. Hij is veel vaker laat dan ik, maar hij komt nooit in zo een strijd terecht als ik. Dit is wat er gebeurt. Hij komt beneden wanneer het hem uitkomt. Mama begint: 'James, ik ben erg ontevreden over je.'

James: 'Dat begrijp ik helemaal, mam.'

Mama, vertederd: 'Ik denk niet dat je ontbijt verdient.'

James, schijnheilig: 'Nee, dat denk ik ook niet, mam.'

Dan gaat mama snel naar de keuken en ze geeft hem iets extra's bij zijn ontbijt. Laten we nu eens kijken hoe het gaat als ik te laat ben.

Mama: 'Katherine' (ze noemt me altijd Katherine als ze ontevreden is), 'Katherine, je bent nu alweer te laat, hoe kun je je vader zo een verdriet doen?'

Katherine: 'Natuurlijk doe ik dat niet om papa of wie dan ook verdriet te doen. Maar als ik me verslaap, kan ik daar toch niets aan doen?'

Mama: 'Ik zou liever om acht uur naar bed gaan dan zo vaak te laat zijn als jij. Hoe zou je het vinden als ik niet beneden was wanneer we gaan bidden?'

Katherine, mopperend: 'Dat is natuurlijk iets heel anders. Ik begrijp niet waarom ik vaker dan James de schuld krijg als ik me verslaap. Ik krijg altijd alle standjes.' Mama zucht en loopt weg. Ik snuffel wat rond en schraap de restjes van het ontbijt bij elkaar.

12 mei

Het weer wordt gewoonweg verrukkelijk. Ik zit bij het open raam en mijn vogel zingt uit volle borst. Ik wilde dat ik net zo vrolijk was als hij.

Onlangs zat ik eraan te denken dat het tijd was om te beginnen me te oefenen in zelfverloochening, zoals ik op mijn verjaardag besloten had. Lange tijd kon ik niets bedenken dat groot genoeg was. Uiteindelijk kreeg ik een idee. Heel veel meisjes op school zijn jaloers op me omdat Amelia mij zo aardig

vindt. Vooral Jenny Underhill zou heel erg graag ook met haar bevriend willen zijn. Maar ik heb Amelia helemaal voor mezelf gehouden. Vandaag zei ik tegen haar: ‘Amelia, Jenny bewondert jou meer dan wat ook. Ik vind het goed als jij net zulke goede vrienden met haar wordt als je met mij bent. Dat kost me veel zelfverloochening, maar ik denk dat het mijn plicht is. Zij is een nieuweling en niemand lijkt haar erg aardig te vinden.’

‘Wat lief van je!’ riep Amelia, en ze gaf me een kus. ‘Ik vind Jenny al aardig vanaf het moment dat ik haar zag. Ze heeft zo een lief gezicht en ze is zo aardig. Maar jij bent zo jaloers dat ik haar nooit durfde laten merken hoe aardig ik haar vind. Je moet niet boos worden, Kathy; als je jaloers bent is dat jouw enige tekortkoming!’ Daarna rende ze weg en ik zag dat ze dat meisje omhelsde op precies dezelfde manier als mij!

Dit gebeurde in de pauze. Ik ging naar mijn tafeltje en deed net alsof ik aan het leren was. Al snel kwam Amelia terug. ‘Ze is heel aardig’, zei ze, ‘en stel je eens voor! Ze schrijft gedichten! Luister hier eens naar! Het is een gedichtje dat ze aan mij heeft opgedragen. Is dat niet aardig van haar?’ Ik deed net alsof ik haar niet hoorde. Ik zat boordevol met allerlei afschuwelijke gevoelens. Het maakte me woedend dat Amelia, na al haar vriendschapsbetuigingen aan mij, de eerste kans om een nieuwe vriendin te maken aangreep. Daarna voelde ik me beschaamd omdat ik zo boos was, en ik kon mezelf wel voor mijn hoofd slaan omdat ik zo dwaas was geweest Amelia te laten zien hoe dom ik was. ‘Ik weet niet wat ik van je moet denken, Kathy’, zei ze, terwijl ze haar armen om mij heen sloeg. ‘Heb ik iets gedaan om je te ergeren? Kom, laten we het goedmaken en vrienden zijn, wat er dan ook aan de hand is. Ik zal je deze lieve gedichtjes voorlezen; ik weet zeker dat je ze mooi vindt.’ Ze las ze hardop met haar duidelijke, plezierige stem.

‘Hoe kun je zo ijdel zijn om zulke onzin te lezen?’ riep ik uit.

Amelia kleurde een beetje. ‘Jij hebt mij wel dingen gezegd of geschreven die veel vleierder waren’, antwoordde ze. ‘Misschien heeft dat mijn hoofd op hol gebracht waardoor ik te snel geloof wat andere mensen zeggen.’ Ze vouwde het papier op en stopte het in haar zak. Na schooltijd liepen we samen naar huis, zoals gewoonlijk, maar we spraken geen van beiden een woord. En nu zit ik hier ongelukkig te zijn. Al mijn goede voornemens mislukken. Maar ik had ook niet verwacht dat Amelia mij op mijn woord zou geloven en meteen naar dat verwaande, zelfgenoegzame kind zou rennen!

20 mei

Die Jenny Underhill schijnt hier te zijn voor haar gezondheid, hoewel ze er net zo goed uitziet als wij. Ze is een wees en een rijke oude oom heeft haar geadopteerd. Hij maakt haar compleet belachelijk, zulke jurken en mooie kleding als ze draagt. Gisteravond had ze Amelia op de thee gevraagd, zonder mij uit te nodigen, hoewel ze weet dat ik Amelia's beste vriendin ben. Ze gaf haar een armband van haar eigen haar. Ik vraag me af of Amelia's moeder haar toestaat zulke cadeaus aan te nemen van vreemden. Mijn moeder zou het mij niet toestaan. Goed beschouwd is er niemand als je eigen moeder. Amelia is koud en afstandelijk tegen me geweest de laatste tijd, maar wat ik ook doe of zeg tegen mijn allerliefste mama, zij is altijd aardig en liefdevol. Ze merkte dat ik lusteloos rondhing vandaag en vroeg wat er aan de hand was. Ik vertelde dat ik een ruzietje had met Amelia. ‘Lief kind’, zei ze, ‘het spijt me zo dat jij je opvliegende karakter van mij geërfd hebt.’

‘Van u, mam!’ riep ik uit. ‘Wat bedoelt u?’

Mama glimlachte om mijn verbazing. ‘Het is echt zo’, zei ze.

‘Hoe hebt u uzelf daar dan van genezen? Vertel het me snel, mama, zodat ik ook mijzelf ervan kan genezen.’

‘Mijn lieve Kathy’, zei ze, ‘ik wilde dat ik je kon laten zien dat God net zo gewillig en bekwaam is om ons te heiligen als Hij is om ons te verlossen. Het zou je zo veel vermoeiend, teleurstellend werk besparen. Maar God heeft mijn ogen uiteindelijk geopend.’

‘Ik zou willen dat Hij de mijne dan ook opent’, zei ik, ‘want het enige wat ik nu zie is dat ik zo afschuwelijk ben als ik maar zijn kan. En hoe meer ik bid, hoe afschuwelijker ik word.’

‘Dat is niet waar, lieverd’, antwoordde ze. ‘Ga door met bidden – bid zonder ophouden.’ Ik zat mijn zakdoek te verfrommelen, rolde hem uiteindelijk op tot een bal en gooide hem door de kamer. Ik wilde maar dat ik mijn slechte gevoelens net zo in een hoek kon gooien. ‘Ik zou je graag geven dat je hield van bidden, mijn lief kind’, ging mama door. ‘Als je maar wist wat een kracht en licht en blijdschap je zou kunnen hebben door er eenvoudig om te vragen! God verbindt geen voorwaarden aan Zijn gaven. Hij zegt alleen: ‘Vraag!’

Dat mag waar zijn, maar bidden is hard werken. Het vermoeit me. En ik wilde dat er een makkelijke manier was om goed te worden. Eigenlijk wil ik dat God me gewoon een goed karakter stuurt, net zoals Hij aan Elia brood en vlees stuurde. Ik geloof niet dat Elia ervoor moest neerknielen en bidden.